

καὶ παραμύθια ἔλεγαν κί' ἀνέκδοτα ποικίλα
καὶ κάστανα ἐψήνοντο φροντίδι τοῦ Φωτήλα,
καὶ ἄλλοι ἐξεσταίνοντο, καὶ ἄλλοι ἐκοιμῶντο,
τῶν δὲ ρητόρων ἡ φωνὴ ἐπήγαινε 'στὸ βρόντο,
ὁ δὲ Τρικοῦπης ἔτρωγε κουλούραις ὄλος κέφι,
καὶ ὁ Λεβίδης ὁμιλῶν καὶ πρὸς ἐκεῖνον στρέφει
καὶ τοῦ φωνάζει, Περικλῆ, μὲ θυμωμένη μούρη:
«ἀκούς ἐκεῖ Πρωθυπουργός καὶ νὰ μασσῶ κουλούρι;»
ὁ δὲ κλεινὸς Χαρίλαος μὲ τὰ ψηλά φακόλα,
εἰς τὴ στιγμὴ ἐπρόσταξε καὶ τοῦ φερὰν φραντζόλα,
μὰ ὁ Λεβίδης ἔστησε καὶ κατ' αὐτῆς τουφέκι
καὶ τότε ὁ Παππαλουκάς τοῦ ἔφερε τσουρέκι.
'Ὅποταν δ' ἡ κροκόπεπλος, βρὲ Περικλῆ, ἐφάνη,
μὲ ὄψιν ὡς σουδάριον ὁ Λεμονῆς προφθάνει,
καὶ ὄλοι τοῦ ἐφώναξαν «καλά σου ξυπνητούρια»
κί' ἀρχίζει γιὰ τὸν Σπάρταλη ἐξάψαλμο μὲ φούρια.
'Αφοῦ δὲ εἶπε καὶ αὐτὸς τὰ δέοντα ἐν τάχει
τὰ κάστανα ἐβάρυναν καμπόσων τὸ στομάχι
καὶ ἄρχισαν κοψίματα μὲ πόνον φρικαλέον,
ὅταν δ' ἐσήμαναν ἐννιά καὶ κάτι περιπλέον,
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τετράκις ἐπαρνήσθη
κί' ἰδοὺ τὸ Νομοσχέδιον τὸ μέγα ἐψηφίσθη.

Καὶ τότε πιά ἐξύπνησε 'στὸ βῆμα ὁ Καίρης
κί' ὁ Δεληγιάννης, Περικλῆ, ἐβόησε φρενήρης:
«Ψηφίσατε, ψηφίσατε μετὰ πολλῶν ἐπαίνων
'αὐτὸ τὸ Νομοσχέδιον τὸ τρισκαταραμένον,
'ἀλλ' ἔστι Δίκης ὀφθαλμός, ἀνίεροι προδόται,
'κί' ἄς τρώμε λάχανα ξερὰ ἐμεῖς οἱ πατριῶται.»
'Ἐνῶ δὲ ταῦτα ἔλεγε τὰς τρίχας τοῦ ἐμάδα,
φωνήσας δὲ «τετέλεσται» ἐζήτησε σουμάδα.
'Ἀλλὰ κί' ἐγὼ μ' αὐτὰ κί' αὐτὰ τὸν διάβολό μου βρῆκα
καὶ εἰς τὸν παρακείμενον ἀπόπατον ἐμβῆκα,
καθόσον ἦτο κίνδυνος μ' αὐτὴν τὴν ἱστορίαν
νὰ πάθω ἔμφραξιν κί' ἐγὼ καὶ κωλυσιουρίαν.
Τοιαῦτα εἶχα νὰ σοῦ 'πῶ, βρὲ Περικλῆ καὶ τάπα...
Π.—Βαβαί! παπκαί! ἰατατταί.. καὶ ὄρσε μία φάπα.

Ὁ Κανελλίδης ὁ γνωστός καὶ λογογράφος πρῶτος
καὶ ὡς τοιοῦτος πάντοτε τιμώμενος εἰκότως,
τάπόμενος τῆς αἴριον χωρὶς ἀναβολὴν
'στὸ πρῶτον σχῆμα τοῦς Καίροὺς ἐκ νέου μᾶς ἐκδίδει
κί' οἱ ἀναγνώσται μὲ χαρὰν καὶ τέρψιν τῶν πολλῶν
θὰ ἐπανίδουν τοῦς Καίροὺς τοῦ Πέτρου Κανελλίδη.